# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 26ης Μαΐου 1993 *

Στην υπόθεση C-171/91,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesverwaltungsgericht προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

**Δημητρίου Τσιότρα**

και

**Landeshauptstadt Stuttgart**

υποστηριζομένης από το

**Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht,**

παρεμβαίνον,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΟΚ, της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των εργαζομένων των κρατών μελών και των οικογενειών τους στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 43) και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1251/70 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 1970, περί του δικαιώματος των εργαζομένων να παραμένουν στην επικράτεια κράτους μέλους μετά την άσκηση σ' αυτό ορισμένης εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 64),

## ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και J. L. Murray, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse και P. J. G. Kapteyn, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο Δημήτριος Τσιότρας, εκπροσωπούμενος από τον Rolf Gutmann, δικηγόρο Στουτγάρδης,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Ernst Röder, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, και τον Joachim Karl, Regierungsdirektor στο ίδιο υπουργείο,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Βασίλειο Κοντόλαιμο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Δημήτριο Γκουλούση, νομικό σύμβουλο, και τον Jürgen Grunwald, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του Δημητρίου Τσιότρα, της Γερμανικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπούμενης από τον Claus-Dieter Quassowski, Regierungsdirektor στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, της Ελληνικής Κυβερνήσεως και της Επιτροπής κατά τη συνεδρίαση της 14ης Οκτωβρίου 1992,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Δεκεμβρίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με την από 16 Απριλίου 1991 διάταξη, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Ιουλίου 1991, το Bundesverwaltungsgericht υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης καθώς και της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των εργαζομένων των κρατών μελών και των οικογενειών τους στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 43) και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1251/70 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 1970, περί του δικαιώματος των εργαζομένων να παραμένουν στην επικράτεια κράτους μέλους μετά την άσκηση σ' αυτό ορισμένης εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 64).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Δ. Τσιότρα, Έλληνα υπηκόου, και της Landeshauptstadt Stuttgart, με αντικείμενο την απόρριψη από αυτήν της αιτήσεώς του για παράταση της ισχύος της άδειας διαμονής.

3 Ο Δ. Τσιότρας κατοικεί από το 1960 στη Γερμανία όπου εργάστηκε ως μισθωτός σε διάφορες θέσεις μέχρι τον Οκτώβριο του 1978. Καταστάς έκτοτε άνεργος, δικαιούται να εισπράττει τα επιδόματα που του καταβάλλονται από τις υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας.

4 Κατά την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, ο Δ. Τσιότρας ήταν κάτοχος άδειας διαμονής στη Γερμανία, η οποία του έδινε το δικαίωμα εργασίας. Τον Δεκέμβριο του 1981, υπέβαλε αίτηση παρατάσεως της ισχύος της, η οποία απορρίφθηκε με την από 1ης Αυγούστου 1986 απόφαση της Landeshauptstadt Stuttgart. Η απόφαση αυτή εκδόθηκε αφού είχε ήδη απορριφθεί το 1983, με άλλη απόφαση καταστάσα απρόσβλητη στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, αίτηση του Δ. Τσιότρα περί χορηγήσεως συντάξεως αναπηρίας με την αιτιολογία ότι ο ενδιαφερόμενος δεν ήταν ανίκανος προς εργασία.

5 Μετά την απόρριψη της προσφυγής του κατά της αποφάσεως της Landeshauptstadt Stuttgart και πρωτοδίκως και κατ' έφεση, ο Δ. Τσιότρας άσκησε αναίρεση (Révision) ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht, το οποίο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Απόλλυται η ιδιότητα του εργαζομένου και επομένως το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας κατά το άρθρο 48, παράγραφοι 1 και 3, στοιχεία β' και γ', της Συνθήκης ΕΟΚ και η δυνατότητα εφαρμογής της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ της 15ης Οκτωβρίου 1968 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 43), όταν υπήκοος κράτους μέλους της ΕΟΚ, μετά το πέρας της απασχολήσεώς του σε άλλο κράτος μέλος, κατά τον χρόνο της προσχωρήσεως του κράτους καταγωγής του στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες ή κατά μεταγενέστερο χρονικό σημείο, δεν μπορούσε ή δεν μπορεί πλέον, αντικειμενικά — παρά τη θέλησή του να εργαστεί —, να βρει απασχόληση, οπότε δεν μπορεί πλέον να πραγματοποιηθεί ο με το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας συνδεόμενος σκοπός της επαγγελματικής απασχολήσεως;

2) Απόλλυται το δικαίωμα διαμονής κατά το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Συνθήκης ΕΟΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1251/70 της 29ης Ιουνίου 1970 (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 64), όταν ένας υπήκοος κράτους μέλους της ΕΟΚ καταστεί μονίμως ανίκανος προς εργασία μετά τη συνδρομή των προαναφερομένων στο ερώτημα 1 συνθηκών, ιδίως αν η ανικανότητα αυτή επέλθει κατά τη διάρκεια μεταγενέστερης διαμονής, που του επετράπη στο κράτος της προηγούμενης απασχολήσεώς του μόνο για τη διεξαγωγή δικαστικής διαδικασίας σχετικά με τη χορήγηση αδείας διαμονής;»

6 Στην έκθεση ακροατηρίου αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης, οι σχετικές διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, η εξέλιξη της διαδικασίας καθώς και οι γραπτές παρατηρήσεις που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο. Τα στοιχεία αυτά της διαδικασίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

**Επί του πρώτου ερωτήματος**

7 Με το πρώτο ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχεία β' και γ', της Συνθήκης και οι διατάξεις της προαναφερθείσας οδηγίας 68/360 αναγνωρίζουν σε Έλληνα υπήκοο δικαίωμα διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους στην περίπτωση που, κατά την ένταξη της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Κοινότητα, ο ενδιαφερόμενος ήταν άνεργος σ' αυτό το άλλο κράτος μέλος αφού είχε εργαστεί εκεί ως μισθωτός επί πολλά έτη, εξακολούθησε να είναι άνεργος μετά την ένταξη και βρίσκεται σε αντικειμενική αδυναμία να βρει απασχόληση.

8 Πρέπει να υπομνησθεί κατ' αρχήν ότι, στο πλαίσιο της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, το άρθρο 48 της Συνθήκης παρέχει στους υπηκόους των κρατών μελών δικαίωμα διαμονής στο έδαφος των άλλων κρατών μελών με σκοπό να εργάζονται ή να αναζητούν εκεί απασχόληση ως μισθωτοί. Όπως το Δικαστήριο διευκρίνισε με την απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 1991, C-292/89, Antonissen (Συλλογή 1991, σ. I-745), το δικαίωμα διαμονής το οποίο, στην τελευταία αυτή περίπτωση, δεν προβλέπεται ρητώς στη Συνθήκη, εμπεριέχεται στην αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας.

9 Όσον αφορά, καταρχήν, το δικαίωμα διαμονής επί σκοπώ παροχής έμμισθης εργασίας, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης, πρέπει να επισημανθεί ότι το δικαίωμα αυτό αφορά τον υπήκοο κράτους μέλους που εργάζεται ως μισθωτός εντός άλλου κράτους μέλους. Συνεπώς, ο ουδέποτε εργασθείς ως μισθωτός από της προσχωρήσεως στην Κοινότητα της χώρας καταγωγής του δεν απολαύει του δικαιώματος διαμονής δυνάμει της προαναφερθείσας διατάξεως.

10 Το δικαίωμα διαμονής του υπηκόου κράτους μέλους επί σκοπώ παροχής έμμισθης εργασίας σε άλλο κράτος μέλος πιστοποιείται με την άδεια διαμονής η οποία χορηγείται βάσει του άρθρου 4 της οδηγίας 68/360. Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, το γεγονός ότι ο δικαιούχος κατέστη προσωρινά ανίκανος προς εργασία συνεπεία ασθενείας ή ατυχήματος ή ότι κατέστη ακουσίως άνεργος, και τούτο έχει πιστοποιηθεί δεόντως από το αρμόδιο γραφείο απασχολήσεως εργατικού δυναμικού, δεν συνεπάγεται την αφαίρεση της άδειας διαμονής. Ωστόσο, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, κατά την πρώτη ανανέωση, η διάρκεια ισχύος της άδειας διαμονής μπορεί να περιορισθεί, χωρίς να επιτρέπεται να είναι μικρότερη των δώδεκα μηνών, εάν ο εργαζόμενος έχει καταστεί ακουσίως άνεργος στο κράτος μέλος υποδοχής επί δώδεκα και πλέον συνεχείς μήνες.

11 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι το δικαίωμα διαμονής που παρέχεται από το κοινοτικό δίκαιο στους εργαζομένους υπηκόους των κρατών μελών, οι οποίοι είναι άνεργοι στο κράτος μέλος υποδοχής, προϋποθέτει ότι οι εργαζόμενοι αυτοί, στο πλαίσιο ασκήσεως του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας, είχαν στο παρελθόν εργασθεί ως μισθωτοί στο κράτος μέλος υποδοχής.

12 Πρέπει να προστεθεί ότι ουδεμία διάταξη της Πράξεως Προσχωρήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Κοινότητα ή του παραγώγου δικαίου εξομοιώνει την παροχή εργασίας από υπήκοο αυτού του κράτους μέλους πριν από την προσχώρησή του στην Κοινότητα προς την παροχή εργασίας από υπήκοο κράτους μέλους δυνάμει των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Επομένως, Έλληνας υπήκοος τελών στην κατάσταση που περιγράφει το αιτούν δικαστήριο δεν απολαύει του δικαιώματος διαμονής κατά το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης και το άρθρο 7 της οδηγίας 68/360.

13 Εν συνεχεία, όσον αφορά το δικαίωμα διαμονής επί σκοπώ αναζητήσεως εργασίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως έχει επισημανθεί από το Δικαστήριο στη σκέψη 16 της προαναφερθείσας αποφάσεως Antonissen, η πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 48 διασφαλίζεται εφόσον ο κοινοτικός νομοθέτης ή, ελλείψει αυτού, η νομοθεσία του κράτους μέλους χορηγεί στους ενδιαφερομένους εύλογη προθεσμία επιτρέπουσα σ' αυτούς να λαμβάνουν γνώση, στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους, των προσφερομένων θέσεων εργασίας που αντιστοιχούν στα επαγγελματικά προσόντα τους και να προβαίνουν, ενδεχομένως, στις απαραίτητες ενέργειες με σκοπό την πρόσληψή τους. Στην ίδια απόφαση, το Δικαστήριο ανέφερε επιπροσθέτως ότι μια προθεσμία έξι μηνών δεν φαινόταν προς τούτο ανεπαρκής, πλην όμως, εάν, μετά την παρέλευση της εν λόγω προθεσμίας, ο ενδιαφερόμενος αποδείκνυε ότι εξακολουθεί να αναζητεί εργασία και ότι έχει όντως πιθανότητες να προσληφθεί, δεν μπορούσε να αναγκασθεί να εγκαταλείψει το έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής (σκέψη 21).

14 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, ακόμη και αν είχε αποδειχθεί ότι πρόσωπο ευρισκόμενο στην κατάσταση του Δ. Τσιότρα αναζητεί, από της προσχωρήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Κοινότητα, εργασία σε άλλο κράτος μέλος, δεν θα απελάμβανε πλέον του δικαιώματος διαμονής προς τον σκοπό αυτό βάσει του κοινοτικού δικαίου, στο μέτρο που παρήλθαν πολλά έτη από την εν λόγω προσχώρηση και ο ενδιαφερόμενος βρίσκεται σε αντικειμενική αδυναμία να ανεύρει απασχόληση.

15 Συνεπώς, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχεία β' και γ', της Συνθήκης και το άρθρο 7 της οδηγίας 68/360 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν αναγνωρίζουν κανένα δικαίωμα διαμονής σε Έλληνα υπήκοο στο έδαφος άλλου κράτους μέλους

εφόσον, κατά την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Κοινότητα, ο ενδιαφερόμενος ήταν άνεργος σ' αυτό το άλλο κράτος μέλος αφού είχε ασκήσει εκεί έμμισθη δραστηριότητα επί πολλά έτη, εξακολούθησε να είναι άνεργος μετά την προσχώρηση και βρίσκεται σε αντικειμενική αδυναμία να ανεύρει απασχόληση.

**Επί του δευτέρου ερωτήματος**

16 Με αυτό το ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Συνθήκης και το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', του προαναφερθέντος κανονισμού 1251/70 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι ένα πρόσωπο που βρίσκεται στην ανωτέρω περιγραφείσα κατάσταση απολαύει του προβλεπομένου στις διατάξεις αυτές δικαιώματος διαμονής στο έδαφος κράτους μέλους, εφόσον κατέστη μονίμως ανίκανο προς εργασία κατά τη διάρκεια διαμονής η οποία του επετράπη συμπληρωματικώς λόγω της ένδικης διαδικασίας την οποία κίνησε ο ενδιαφερόμενος, εντός αυτού του κράτους, με σκοπό να αποκτήσει άδεια διαμονής.

17 Πρέπει να υπομνησθεί σχετικώς ότι κατά το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Συνθήκης, η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων περιλαμβάνει το δικαίωμα «να παραμένουν στην επικράτεια ενός κράτους μέλους και μετά την άσκηση σ' αυτό ορισμένης εργασίας, κατά τους όρους που θα αποτελέσουν αντικείμενο κανονισμών εφαρμογής που θα εκδώσει η Επιτροπή». Οι προϋποθέσεις αυτές θεσπίστηκαν με τον κανονισμό 1251/70.

18 Όπως το προβλεπόμενο στο άρθρο 7 της οδηγίας 68/360 δικαίωμα διαμονής σε περίπτωση ανεργίας, έτσι και το δικαίωμα παραμονής στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής προϋποθέτει ότι ο ενδιαφερόμενος έχει εργασθεί ως μισθωτός στο πλαίσιο της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων. Δεν εμπίπτει όμως σε αυτή την περίπτωση ένα πρόσωπο που βρίσκεται στην περιγραφόμενη από το αιτούν δικαστήριο κατάσταση.

19 Συνεπώς, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Συνθήκης και το άρθρο 2, παρά-

γραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1251/70 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι ένα πρόσωπο που βρίσκεται στην ανωτέρω περιγραφείσα κατάσταση δεν απολαύει του προβλεπομένου σ' αυτές τις διατάξεις δικαιώματος παραμονής στο έδαφος κράτους μέλους εφόσον κατέστη μονίμως ανίκανο προς εργασία κατά τη διάρκεια διαμονής η οποία του επετράπη συμπληρωματικώς λόγω της ένδικης διαδικασίας την οποία κίνησε, εντός αυτού του κράτους, με σκοπό να αποκτήσει άδεια διαμονής.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

20 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Ελληνική Δημοκρατία και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 16ης Απριλίου 1991 το Bundesverwaltungsgericht, αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχεία β' και γ', της Συνθήκης και το άρθρο 7 της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των εργαζομένων των κρατών μελών και των οικογενειών τους στο εσωτερικό της Κοινότητας, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν αναγνωρίζουν κανένα δικαίωμα διαμονής σε Έλληνα υπήκοο στο έδαφος άλλου κράτους μέλους εφόσον, κατά την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας στην Κοινότητα, ο ενδιαφερόμενος ήταν άνεργος σ' αυτό το άλλο κράτος μέλος αφού είχε ασκήσει εκεί έμμισθη δραστηριότητα επί πολλά έτη, εξακολούθησε να είναι άνεργος μετά την προσχώρηση και βρίσκεται σε αντικειμενική αδυναμία να ανεύρει απασχόληση.**

2) **Το άρθρο 48, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Συνθήκης και το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1251/70 της Επιτροπής, της**

**29ης Ιουνίου 1970, περί του δικαιώματος των εργαζομένων να παραμένουν στην επικράτεια κράτους μέλους μετά την άσκηση σ' αυτό ορισμένης εργασίας, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι ένα πρόσωπο που βρίσκεται στην ανωτέρω περιγραφείσα κατάσταση δεν απολαύει του προβλεπομένου σ' αυτές τις διατάξεις δικαιώματος παραμονής στο έδαφος κράτους μέλους εφόσον κατέστη μονίμως ανίκανο προς εργασία κατά τη διάρκεια διαμονής η οποία του επετράπη συμπληρωματικώς λόγω της ένδικης διαδικασίας την οποία κίνησε, εντός αυτού του κράτους, με σκοπό να αποκτήσει άδεια διαμονής.**

Due Κακούρης Rodríguez Iglesias Zuleeg

Murray Mancini Joliet

Schockweiler Moitinho de Almeida Grévisse Kapteyn

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Μαΐου 1993.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due